

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 655/2015
30.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић - Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиоца Г.Ђа., из Ш., чији је пуномоћник П.Т., адвокат из Ш., против туженог V. А.Д. Ш., чији је пуномоћник Р.В., адвокат из С.М., ради утврђења ништавости решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2388/14 од 10.12.2014. године, у седници одржаној 30.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2388/14 од 10.12.2014. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог и тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду П1 544/13 од 24.04.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца за утврђивање ништавости решења туженог број 2957 од 04.10.2013. године о отказу уговора о раду, као и захтев за враћање на рад на радно место које одговара његовој стручној спреми и радним способностима и захтев за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2388/14 од 10.12.2014. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Шиду П1 544/13 од 24.04.2014. године, тако што је усвојен тужбени захтев и утврђено да је ништаво решење туженог број 2957 од 04.10.2013. године о отказу уговора о раду, тужени је обавезан да тужиоца врати на рад, на радно место које одговара његовој стручној спреми и радним способностима и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је дао одговор на ревизију туженог.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), па је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на неодређено време, на радном месту ватрогасца – чувара, по основу уговора о раду од 30.09.2008. године, којим је, између осталог, предвиђено да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе или ако не поштује дисциплину утврђену Правилником о раду и Правилима о дисциплини и понашању запослених, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Уговором о раду је такође предвиђено да се повредом радне обавезе и непоштовањем радне дисциплине сматра и долазак на рад под дејством алкохола и других опојних средстава и употреба истих у току рада. Тужени је дана 21.05.2013. године донео Правилник о начину утврђивања присуства алкохола и психоактивних супстанци у организму запослених, којим је забрањено уношење, држање или конзумирање алкохолних пића у било ком објекту у коме тужени обављају своју делатност, приступ и/или боравак запослених под дејством алкохола, током и ван радног времена у било ком објекту у којем тужени обавља своју делатност или у пословном кругу туженог, те да се сматра да је запослени под утицајем алкохола уколико се у тренутку приступању раду или у току рада утврди било какво присуство алкохола у организму, без обзира на количину (члан 3. и 5.). Члановима 7, 9. и 13. наведеног Правилника, прописан је начин на који се утврђује алкохолисаност (применом „алкометра“ који је уредно баждарен), ко је лице овлашћено за испитивање алкохолисаности, као и садржина записника која се сачињава о испитивању на алкохолисаност запосленог. Чланом 14. је предвиђено да ако запослени оспорава исказану количину алкохола, записник потписују остала лица, а послодавац, путем лица које је вршило испитивање на алкохолисаност (овлашћеног лица), предлаже запосленом да контролу алкохолисаности изврши путем анализе крви или урина у надлежној здравственој установи, уз пратњу коју одређује послодавац. Уколико запослени не прихвати упућивање на анализу крви или урина, то ће се констатовати у виду белешке у записнику о испитивању на алкохолисаност. Наведени Правилник је објављен на огласној табли 06.06.2013. године и ступио је на снагу осмог дана од дана објављивања. Тужилац је дана 13.09.2013. године у 23,15 часова, док је био на раду у ноћној смени, подвргнут ванредној контроли присуства алкохола у организму, чему су присуствовали З.Ц., непосредни руководиоца тужиоца и запослени М.Т., као сведок, који је радио у ноћној смени. Алкометром којим је извршено тестирање, утврђено је да код тужиоца постоји алкохолисаност у висини од 0,64 промила, о чему је сачињен записник који су потписали М.Т. и З.Ц., а док је тужилац одбио да потпише записник и оспорио исказану количину алкохола наводећи да је тога дана појео већу количину грозђа и пио

сокове. Након тога, Р.М., шеф тужиоца, предочио му је да ако сумња у исказану количину алкохола алкометром, може да изврши контролу алкохолисаности путем анализе крви у дому здравља, те да ако то прихвати, обавести туженог о томе, како би се одредило лице које ће као преставник туженог, учествовати у тој контроли. Тужилац се том приликом није изјаснио о наведеном, удаљен је са рада, након чега је отишао кући. Следећег јутра, тужилац је обавестио Р.М. да жели да изврши контролу алкохолисаности вађењем крви, након чега су тужилац и његов непосредни руководилац З.Ц. отишли у Дом здравља где им је предочено да се анализе узимања узорка крви за алкотест врше само уз налог полиције, о чему је од стране лекара издата и потврда. Тужилац је након тога отишао у приватну лабораторију, али ни тамо није успео да изврши наведену анализу из истих разлога. Тужени је 25.9.2013. године тужиоцу доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду због повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине због доласка на рад у алкохолисаном стању, а у изјашњењу на упозорење тужени је оспоравао исказану количину алкохола у организму истичући да није конзумирао алкохол и да су утврђени резултати нетачни и непоуздани. Решењем туженог од 04.10.2013. године тужиоцу је отказан уговор о раду због теже повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине, јер је дана 13.09.2013. године код њега утврђена присутност алкохола у организму у количини од 0,64 примила.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду, тако што је усвојио тужбени захтев и утврдио да је ништаво решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцу и обавезао туженог да тужиоца врати на рад.

Без утицаја су наводи ревизије у погледу поузданости алкометра којим је извршена контрола алкохолисаности, као и дужности туженог у поступку провере резултата алкометра. Наиме, сам тужени је наведеним Правилником дозволио могућност да се оспорава резултат алкометра и прописао поступак у случају да запослени оспорава исказану количину алкохола у организму утврђену алкометром. Како је у конкретном случају тужилац усмено оспорио резултат алкометра и одбио да потпише записник о испитивању на алкохолисаност, требало је применити одредбу члана 14. наведеног Правилника, према којој, у таквој ситуацији, лице које је вршило испитивање на алкохолисаност предлаже запосленом да контролу алкохолисаности изврши путем анализе крви или урина у надлежној здравственој установи, уз пратњу коју одређује послодавац, а уколико запослени не прихвати упућивање на анализу крви или урина, то ће се констатовати у виду белешке на записнику о испитивању на алкохолисаност. У конкретном случају, тужиоцу је предложена контрола алкохолисаности, али у записнику није констатовано да тужилац то није прихватио, како је то предвиђено наведеним одредбама. Имајући у виду наведено, те да је сутрадан ујутру тужилац, уз пратњу лица које је одредио тужени као послодавац, покушао да изврши контролу алкохолисаности путем анализе крви у Дому здравља, као и приватној лабораторије, али је одбијен, правилан је закључак првостепеног суда да тужени није на поуздан и правилан начин утврдио присуство алкохола у организму тужиоца, те да тужиоцу није могао бити отказан уговор о раду због те повреде радне обавезе и непоштовања дисциплине, и да наведени недостаци у поступку доношења спорног решења чине то решење незаконитим. Због наведеног, побијаном одлуком је правилно утврђена ништавост решења о отказу уговора о раду и тужени је правилно

обавезан да тужиоца врати на рад, на радно место које одговара његовој стручној спреми и радним способностима, сагласно одредби члана 191. став 1. Закона о раду.

Имајући у виду наведено, те да се другим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија туженог одбијена, а ради вођења парнице није било потребно давања одговора на ревизију од стране тужиоца, применом одредби члана 153. став 1. и 154. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке, на основу одредбе члана 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа–судија
Миломир Николић,с.р.**